

JÉGÉČKO

Školní časopis při Gymnáziu & SOŠPg Liberec Jeronýmova

V tomto čísle:

Kultura:
Školní akademie 2012

Cestování:
Ročníková cesta
do Francie

Rozhovor:
Herci divadla F. X. Šaldy

Úvodní slovo

Pozdě, ale přece!

Za pět dvanáct, za minutu osm a za pikolou nesmí nikdo stát.

A tak se stane, že jsou dvě hodiny ráno a vy marně žádáte společníka Red Bulla o radu, jaké zenové moudro napsat do úvodníku. Žijeme v hektické době ovládané prokrastinací. Školní rok právě začal a už je tu listopad. Chuť k práci se nemusí vzrušovat, ta k zimnímu spánku ulehla již rok minulý. Řady studentů, kterým tvorba časopisu naplňuje srdce mírem a láskou, poněkud prořídly a články ztrácí na kvantitě, nikoliv však na kvalitě! A tak doufáme, že vám nové Jégéčko společně s podzimními prázdninami o trochu více zpříjemní pobyt ve školní budově a pomůže vám dosáhnout stavu věčné blaženosti.

Leni

Obsah

Kultura

Knižní objevy

Cestování

01101010

Filmy

Rozhovor

Článek z projektu MF DNES "Studenti čtou a píšou noviny" na téma "Já za 20 let"

Spokojený, nespokojený, nebo mrtvý

Já za dvacet let? Nejspíš mrtvej, napadlo mě jako první.

Původně to měl být vtípek, jenže poté jsem o tom začal více přemýšlet. Svět je v dnešní době přesycen informacemi, které na nás neustále tlačí ze všech stran, z různých médií. A většinou ty nejzajímavější novinky nejsou věru optimistické.

Přestože jsem v zásadě pesimista, musíme si přiznat, že podle veřejného mínění je tu až přespříliš potencionálních smrtících hrozeb. Vzpomeňme na nemoc šílených krav, ptačí a prasečí chřipku – člověk aby se bál každého zvířete, co se tváří, že bude kýchat. Dále tu máme rakovinu snad každého ohybu těla, AIDS a všechny ostatní pohlavní choroby, komunisty, teroristy, neonacisty,

podpořené závislostmi na různých chemických výrobcích v čele s drogami, alkoholem, nikotinem a dnešním fenoménem methanolem. Člověk aby si připadal jako nesmrtelný, když se dožije padesátky.

Smrt je jediná životní jistota. Schválně se podívejte na svůj stůl. Přišli byste minimálně na pět způsobů, jak vám může přivodit smrt, opravdu.

Frustrující.

Pokud to všechno přežiju, tak za dvacet let budu mít jasno o tom, zda jsem svůj život zvorál nebo ne. Všichni budeme mít jasno, jak se na nás podepsala hospodářská a možná i sociální krize. V této době, ač se mi to zdá neuvěřitelné, bych už měl vychovávat svého potomka. Ovšem budu ho chtít

vychovávat ve světě za dvacet let? Nebo usoudím, že narodit se je největší pitomost lidského života, jak řekl kdosi moudrý? Chtěl bych mít toho času pocít, že alespoň kus svého života jsem nepromarnil, že jsem něčím byl prospěšný, že jsem něco po sobě zanechal. Může se jednat o cokoliv, umělecké dílo, dílo politického významu či jen spokojenou a zajištěnou rodinu. Životní cíle sice nemám malé, ale jsem ochotný spokojit se i s málem, bude-li mi to stačit k životu a budu-li mít pro co žít.

Tak či tak, za dvě dekády budu buď spokojený, nespokojený, nebo mrtvý.

Stydlivý anonymní autor

Chcete se také zapojit do projektu MF DNES "Studenti čtou a píšou noviny"?

Více informací najdete na:
mfdnes.cz/o-mf-dnes/projekty/studenti-ctou-a-pisi-noviny

Školní akademie 2012

Na konci školního roku se konala velkolepá událost, na které se sešli studenti a profesori našeho gymnázia. Já byla i na generální zkoušce této události - a všichni byli ohromně nervózní. Po celou generálku zkoušeli zvukaři mikrofon, počítali do pěti (a někdy dokonce i do deseti). Během zkoušky jsem vyzpovídala mladého a talentovaného kouzelníka. Tento nadaný mladík se jmenuje Vítek Rutkovský, chodí do sekundy a profesionálně kouzlí asi tři roky. Bohužel jsem toho víc zjistit nestihla, protože mi kouzelník doslova zdrhnul. Na fotce vidíme, že byly s kouzelníkem menší potíže - a tak když nazval organizátora Lukáše Lehkého slonem, musel ho, jak se tak říká, srovnat do latě. Na akademii též vystupovala talentovaná zpěvačka Veronika Kaiserová, která ohromila publikum písní „Rolling on the deep“ od Adele. Na klávesy ji bravurně doprovázel Jirka Doubek. Ačkoliv měli na

naučení celé písničky pouze generální zkoušku, zvládli to skvěle. Po tomto vystoupení přišel na řadu projev naší, dnes už bývalé, paní ředitelky. Ve svém projevu nešetřila chválou ohledně maturit, úspěšných míst na olympiádách a celkově zhodnotila celý školní rok jako úspěšný.

Následovala Matematika - a nejednalo se o předmět, ale o jednu z největších pecek naší úžasné skupiny Pozitivní mládež. Poté, co se fanoušci zahřáli, přišel na řadu song „Hoří domov duchodců“ a po skoku Honzy Moleše do davu poskytla skupina přídavek ve jménu Dukla. Trošku Vás nalákám, v některém z dalších čísel bude s Pozitivní mládeží (Martin Žabka, Tomáš Kvasnička a Honza Moleš) rozhovor. Poté přišel na řadu už jednou zmiňovaný mladičkový kouzelník, který svými triky očaroval nejednu paní profesorku. Mně osobně se líbil nejvíce trik s provazem, ale tím, že řekl moderátorovi „Smrděj ti

vlasý“ to zakončil královsky. Studenti teď už 4. ročníku, kteří byli na ročníkové cestě v Černé Hoře, si připravili velice neobvyklou píseň „Dáme kozy“. Tato píseň měla tak chytlavou melodii, že jsem si ji zpívala na cestě domů a kolemjdoucí nebyli moc nadšení, zřejmě totiž nikdy nebyli v Černé Hoře. Tuto divočinu náhle vystřídala melancholická píseň Samotářka, kterou výborně zazpívala Petra Bělinová. Další zpěvačkou byla Kristýna Holcová, která i přes svou chřipku zazpívala krásně píseň Hallelujah. Nakonec přišlo to, na co jsme všichni čekali - ocenění Jeronýma. Pan zástupce Vydra a paní Kutínová ocenili Ondřeje Sluněčka za skvělé reprezentování školy na olympiádách, Lenku Rozkocovou za výborné výsledky v olympiádě z českého jazyka, a byla oceněna i naše redakce, za což velice děkujeme!

Největší hvězdou a hlavním vítězem Jeronýma se pro rok 2012 stal, dámy a pánové, velice nečekaně můj favorit Josef Bajzík alias Bašík. Reprezentoval naše gymnázium snad ve všech olympiádách a má na vysvědčení samé jedničky! Myslím si, že on si tuto sošku zaslouží. Nakonec paní Kutínová předala žezlo současnému panu řediteli Šťastnému a celý sál poděkoval

organizátorovi Lukáši Lehkému. Akademie nám skončila úžasným vystoupením skupiny EXIL51, která je tvořena bývalými absolventy naší školy. Úplně nakonec bych chtěla poukázat na odvahu a talent všech účinkujících, protože zeptejte se sami sebe, kdo z nás by do toho šel? Hodnotím tuto akademii za velice povedenou, myslím, že se nás v sále sešlo

docela dost. Někdo se načančal, některé dámy se učesaly na papouška aru a někteří přišli normálně oblečení, ale přišli. Myslím, že tato akademie byla ve znamení změny krále na trůnu a rozloučení s paní Kutínovou. A jsem si jistá, že byla velmi povedená.

Anče Banszelová

Den evropského dědictví

V sobotu 8. září bylo na Liberecku plno akcí: Sport live den v Tipsport aréně, křtiny bílých tygrů v ZOO Liberec a také Den evropského dědictví. Veřejnosti bylo zpřístupněno podzemí pod radnicí a plno dalších památek, jako například budova hygienické stanice, Liebigova vila nebo radniční věž. Bohužel byl zájem o prohlídku většiny těchto míst větší, než kapacita jednotlivých prohlídek, a tak byla potřeba rezervace. U nás v Horním

Hanychově byl otevřen kostel sv. Bonifáce. Jen pro zajímavost: tento kostel postavili Němci a sv. Bonifác je pro ně něco jako pro nás sv. Václav. Nebudu Vás nudit slohem ani rokem, kdy začala stavba, ale něco přece jenom říct musím. Postranní věž má 33,5 metrů a já byla až úplně nahoře, kde byl nádherný výhled! Tak až bude za rok Den evropského dědictví nebo Noc kostelů, tak se můžete přijít podívat na tuto (doufejme brzy

zrenovovanou) památku, anebo si můžete přijít poslechnout vánoční mši. A to nejen do kostela sv. Bonifáce, ale také do poměrně velkého množství kostelů nejen v Liberci, ale i ve spoustě jiných měst. Takže nezapomeňte – v červnu Noc kostelů a v září Den evropského dědictví!

Anče Banszelová

Grabštejn Worldfest 2012

Hrad Grabštejn ležící kousek od Hrádku nad Nisou je známý nejen díky své historii a zachovalé podobě, ale koná se tu také řada kulturních akcí - hlavně koncertů. A právě na jeden takový jsme se s kamarádkou začátkem září vypravily, nešlo ale pouze o koncert, ale rovnou o Grabštejn Worldfest, festival etnické a alternativní hudby, pyšníci se titulem "nejmenší světový festival na světě."

Sama můžu potvrdit, že na tomhle (na první pohled trochu zvláštním) přivlastku určitě něco je, protože celá akce probíhala pouze mezi zdmi hradu. O to lépe bylo ale každé místo využito, ať už tam měla stát lavička nebo stánek, takže to celé pak působilo mnohem útulněji než na jiných festivalech.

Hlavním programem byly samozřejmě kapely, které vystupovaly na velkém nádvoří, například Zrní, Neočekávaný dýchánek nebo Vltava. Na půdě byl provizorně udělaný malý divadelní sál, kde probíhala třeba představení Andělů z lesa, příběh na motivy tradiční romské pohádky. Dále také taneční vystoupení pojmenované Trilogie pohybu, nevšedně pojatý balet v podání Andrey Miltnerové, doprovázený světelnými efekty, které (jak se mi zdálo) často blikaly zároveň s rytmem hudby.

V zahradě, přitisknuté těsně k hradu, stálo ještě další, malé

pódium. Po obvodu byly potom rozestavěné stánky všeho druhu. Nás třeba zaujal jeden s kovářskými výrobky, věcmi z chráněné dílny, plackami a konečně také s ženšenem.

Když jsme kolem něj procházely poprvé, dostaly jsme každá takový malý kelímek s ženšenovým nápojem, jakože na ochutnávku. A protože mi zachutnal, vzala jsem si jeden informační letáček s tím, že se určitě za chvíli vrátím, ale když jsme popošly o pár metrů dál, otrásla se kamarádka: "No fuj, tak to se fakt nedalo. Jak to vůbec můžeš pít?" ptala se mě. Když jsem se pak otočila, zjistila jsem, že její kelímek opravdu zůstal skoro plný. "Tak si aspoň přečtem ten papír, ne?" navrhla jsem a zamávala jí s ním před obličejem. A než jsem se stačila nadát, tak to bylo samé: "Jé hele to je dobrý, oni píšou, že to prej zlepšuje paměť a taky imunitu a pomáhá proti stresu..." "No, a světe div se, za chvíli jsme u ženšenového stánku stály znova, kamarádka do sebe nalila celý kelímek nápoje začala konstatovat, že vlastně není zas tak špatný, že se jí to předtím možná jen zdálo

(tak jsem si jen říkala, jak málo k tomu stačilo ;)) a o pár minut později už jsme odtamtud odcházely s plnými taškami léčivých ženšenových čajů, "lektvarů," a třeba taky bonbonů.

Ale zpátky k programu festivalu: další věc, která nás zaujala, bylo totiž promítání s názvem Ozvěny Anifestu, pořádané v kamenné hradní chodbě. Jednalo se o výběr nejlepších animovaných filmů z letošního roku. Některé byly dokonale vtipné a jiné zase vážnější, s trochu hlubším významem.

Nakonec už zbývá snad je dodat, že celý Grabštejn Worldfest byl skvělý a vážně jsme si ho užily. Všude byla cítit taková poklidná atmosféra, lidé byli v pohodě, nad ničím se nerozčilovali a neřešili zbytečnosti. O tom ostatně vypovídá i čaj, který jsme v čajovně dostaly do zavařovačky od okurek...

Kultura v Jablonci nad Nisou

říjen/listopad

DANIEL LANDA

Pátek, 16. listopad 2012

Eurocentrum

Začátek: 19:00

Vstupné: 390–1090,-

Akustický koncert v rámci turné Dilema pyrotechnika.

BUTY

Pátek, 12. říjen 2012

Eurocentrum

Začátek: 20:00

Vstupné: 250,-

Koncert k novému albu Duperele.

ROOT

Sobota, 13. říjen 2012

Eurocentrum

Začátek: 20:00

Vstupné: 170,-

Koncert brněnské blackmetalové skupiny na podporu aktuálního studiového alba.

LAYLA ZOE & BAND

Úterý, 16. říjen 2012

Klub Na Rampě

Začátek: 20:00

Vstupné: v předprodeji v Klubu Na Rampě 370,-

na místě 430,-

studenti 250,-

Kanadská zpěvačka přezdívaná „Miláček bluesu“ nebo „reinkarnace Janis Joplin“ poprvé zavítá do

Čech! A zahraje zde jen dva koncerty, první v Klubu Na Rampě a druhý v Českých Budějovicích.

OLI BROWN BAND

Sobota, 3. listopad 2012

Klub Na Rampě

Začátek: 20:00

Vstupné: v předprodeji v Klubu Na Rampě 380,-

na místě 450,-

studenti 250,-

Britská bluesová skupina, která slaví úspěch a sbírá jednu cenu za druhou. První a jediný koncert v ČR!

Red Hot Chili Peppers

Byl podzim 2011 a já se po šesti letech dočkala. Red Hot Chili Peppers ohlásili v rámci svého turné koncert v České republice. Lístek jsem koupila hned v první den prodeje. Po kratičkém promyšlení jsem si pořídila lístek na stání pod pódiem a nemohla se dočkat 27. srpna 2012. Čas plynul a mé předsevzetí, že si stáhnou celé nové album, vzalo za své, a já se tak trochu bála, že se na koncertu nebudu bavit. Naštěstí kapela byla předvídatelná a zařadila mnoho starých dobrých hitů.

Ale zpět k průběhu koncertu. Najít stadion, kde se koncert odehrával, nebylo vůbec těžké. Na tramvajové zastávce jsme zahlédli tlupu lidí v tričkách s nápisem „I am with you,“ což je název nového alba kapely. Šli jsme tedy s davem a došli k cíli! Vystáli jsme si frontu a pak už se hrnuli „dovnitř“. Koncert se totiž konal na otevřeném stadionu Eden. Stání přímo před pódiem bylo už plné, tak jsme zůstali vlevo, kousek od podia a přímo pod obrazovkou. Nebyla to špatná místa. Čas plynul a místa kolem nás ubývalo. Přišlo mi, že na tak malý prostor bylo prodáno příliš lístků, a tak se člověk za chvíli nemohl ani napít, aniž by

do někoho drcnul. První předkapelou byla místní skupina Charlie Straight, která hrála velmi příjemně. Poté nastoupila britská kapela AAAK. Ta byla trošičku jiného žánru než předchozí a upřímně mne moc nezaujala a ke koncertu „Papriček“ se mi nehodili.

A pak už se konečně publikum dočkalo! Za prvních tónů písně „Monarchy of roses“ z nového alba před nás konečně nastoupili ONI! Pokračovali hity jako „Can't stop,“ „Under the bridge,“ či mou oblíbenou „Otherside.“ Všichni fanoušci

se bavili, Anthony jako obvykle shodil svršky a lítal po pódiu sem a tam, Flea po pauze přišel po rukách, no prostě super atmosféra. Jediným rušivým elementem byl na židli připoutaný Josh Klinghoffer, který si na jednom z předešlých koncertů zlomil nohu, a tak se nemohl naplno projevit. Mimochodem, Josh má velmi

těžkou pozici. Nahradil úspěšného a oblíbeného Johna Frusciantea a někteří fanoušci z toho nejsou nadšení. Já si ovšem myslím, že má své kouzlo a je plnohodnotnou

náhradou. Také je to velký živel, i na té židličce to s ním pěkně šilo. Večer pokračoval a koncert utekl jako voda. Odcházeli jsme plní zážitků a se skvělým pocitem přímo do Hard Rock Café, ale to už je jiný příběh...

Literární toulky světem

(Shannon McKenna Schmidtová, Joni Rendonová)

Jdu si takhle zase jednou do svého oblíbeného obchodu Levné knihy, a co tam nevidím! Ta kniha na mě volala už z ulice. Naštěstí, protože jinak bych ji mezi tím množstvím ostatních knih mohla lehce přehlédnout, přestože má tak nádherný obal. Hned jsem věděla, že zaplní mé prázdné místo v knihovně. Ne snad, že bych ho tam měla tolik, aby se tam tahle 358 stránková „bichle“ vešla, myslím to jaksi obrazně, metaforicky. Něco takového tu zkrátka ještě nebylo, anebo o tom aspoň nevím. Romantický příběh ani detektivku v ní nehledejte, byť napínavé momenty při jejím čtení jistě zažijete. Jedná se totiž o jakéhosi průvodce po místech, kde žili a tvořili vaši oblíbení autoři. Dočtete se v ní o domech, ve kterých bydleli, o kavárnách, hotelech a parcích, které tak rádi a často navštěvovali, o ulicích, po kterých chodili a případně i o mostech, ze kterých pak skákali. Prostě každý si tam najde to, co ho zajímá a potom

už nezbývá nic jiného, než se vydat na cestu. Knihu samozřejmě s sebou, kufr sice bude mít o nějaké to kilo navíc, malá nevýhoda se však vzápětí stane velkou výhodou, jelikož možná až na místě oceníte, že průvodce obsahuje i vyčerpávající informace o adrese, otevírací době, telefonu a internetových stránkách daného místa.

Škoda, že jsem knihu objevila až po ročníkové cestě do Francie, možná bych pak, místo zírání na všudypřítomné směrovky a nápisy VICTOR HUGO, ze sebe chrlila informace a vysvětlovala bych souvislosti místa s autorem. V další části knihy se dočtete o životě a dílech jednotlivých autorů, pro poutavost zde nechybí množství citací a zajímavostí. A pokud mezi vašimi

oblíbenými autory je např. F. Kafka, J. Austenová, E. Hemingway, W. Faulkner, V. Hugo, A. Christie, F. M. Dostojevskij nebo i W. Shakespeare a chcete se o něm dozvědět více, než jen od kdy do kdy žil(a), pak Vám tuto knihu vřele doporučuji.

Korsika

Necelých 15 hodin dělilo předání vysvědčení za rok 2011/2012 a odjezd na dovolenou. A opravdu, ve 22 hodin jsme odjížděli směrem na Italské Livorno. Cestou jsme se stavili v Maranellu, měste Ferrari. Jen o kus dále jsme zastavili v Pise, abychom se po 6 letech vyfotili u šikmé věže. K večeru jsme se přesunuli do přístavu v Livornu. Nalodili jsme se a šli se ubytovat. Trajekt totiž kotvil v přístavu přes noc a nabízel možnost přespat na palubě. Kajuta mi nápadně připomínala vězeňskou celu (ačkoli jsem v ní nikdy nebyl). Čtyři postele, malá koupelna – na noc to stačí.

Kajuta na trajektu Moby Vincent

Časně z rána jsme vypluli a po čtyřech hodinách jsme zakotvili v Bastii, největším přístavu Korsiky. Z Bastie jsme jeli rovnou do ubytování poblíž městečka Ghisonaccia.

Hned první den jsme se vydali na kolo, na nejkratší etapu. Cílem byl průsmyk Col du Vergio se sochou Ježíše

Socha Ježíše Krista Spasitele - Col du Vergio (1478 m n.m.)

Krista na vrcholu. Cestou zpět jsme udělali krátkou zastávku u pomníku rallyového jezdce Toivonena, který při závodě vyletěl z trati do 100 metrů hluboké propasti.

Druhý den jsme se vydali na jižní cíp Korsiky do nádherného městečka Bonifacio. Město postavené na nádherných útesech, dům vedle domu, nekonečná spleť dlážděných cest. Stejně jako v době svého vzniku, prostě paráda! Myslím, že každému, kdo se vydá na Korsiku, by Bonifacio nemělo ujít, protože to je zážitek opravdu na celý život.

Třetí den jsme strávili opět na kole, objížděli jsme severní mys – Cap Corse. Z této etapy vyzdvihnu jen památník druhé světové války na vrcholu Col du Teghime, nádherné Janovské věže (na které můžete narazit po téměř celé délce pobřeží Korsiky), černou pláž v Nonze a v neposlední řadě kostelík u městečka Murrato.

Další den jsme se vypravili napříč ostrovem do města Porto, kde bylo nádherné koupání pod další z Janovských věží. Jen o kousek dál se z moře tyčí obří skály – tzv. Calanche. Jsou to nádherné přírodní divy, vybral jsem fotku, jež se stává častým námětem pro pohlednice a obrazy.

Naše poslední velká „etapa“ byla situována na jihu ostrova,

Pevnost a část starého města v Bonifaciu

Kostel z dvoubarevného mramoru poblíž města Murrato

začínali jsme ve městě Porto Vecchio. Odjžděli jsme na Col de Bavella, kde rodiče byli již před 15 lety, tenkrát beze mne. Na vrcholu je socha Panny Marie, ke které lidé dávají kamínky jako poděkování za uzdravení svých blízkých. Za tu dobu je jich tam pořádná hromada. Poslední den jsme strávili „jen tak“ - střídavě doma a u moře, po obědě jsme si naposledy před odjezdem vyjeli na kolo. Jenom 15 km,

abych překonal hranici 300 km ujetých na Korsice.

Časně z rána dalšího dne jsme z kempu odjeli, abychom stihli trajekt do Livorna, který odplouval ve 14:00. Před naloděním jsme si ještě zašli na oběd do centra Bastie.

Socha Panny Marie na průsmyku Col de Bavella (1223 m n. m.)

Janovská věž na pobřeží mysu Cap Corse

Calanche, přírodní divy Korsiky.

Vidíte to srdce?

Ročníková cesta do Francie

Naše ročníková cesta do Normandie začala v pondělí 18. června. Většina našich spolužáků již byla na cestě do Černé Hory či Itálie a my ještě na poslední chvíli dobalovali bundy, jelikož nás vyděsila předpověď počasí. Cesta začala již tradičně na Rybníčku, kde jsme (někteří) zanechali rodiče a vydali se na několikahodinovou cestu autobusem. V autobuse jsme se krásně vyspali (haha) a ráno již procitli en France.

Naší první zastávkou bylo Giverny, město, kde žil impresionistický malíř Claude Monet. Navštívili jsme jeho dům a dvě krásné zahrady. Dům byl malý a roztomilý, plný (kopií) jeho obrazů slavných i neslavných, ale také různých japonských, které za svého života sbíral. Tato vášeň se projevuje i v jedné z jeho zahrad, v té větší. Tam se nachází jezero s lekníny, bambusy a smuteční vrby. Ta druhá, menší, ale neméně

zajímavá, byla plná barev a vůní. Po tomto pro mě jako alergika usazeném zážitku jsme se vydali dále. Tentokrát k hradu Gaillard, který se nalézá na skále nad meandry řeky Seiny. Tento hrad má velice zajímavou historii. Byl postaven anglickým králem Richardem Lvím Srdcem a měl být nedobytný. Jedno slabé místo však měl. Stejně jako ve

filmu „Johnny English“ Rowan Atkinson, dobyli Francouzi hrad skrze latríny. Hrad jsme si vyfotili z blízka i z dálky a vydali se na cestu do Rouenu. Město, ve kterém byla upálena Johanka z Arku, jsme prošli křížem krážem od katedrály ke katedrále. Nakonec jsme zamířili k hotelu, vyspali se, a ráno se již vydali dál, směrem k moři!

Z autobusu jsme vystoupili skoro na pláži v přístavu Dieppe. Zde si šel každý po svém. Někdo sbírat kamínky, někdo shánět pohledy, někdo na jídlo,... A pak už se zase jelo, další zastávkou bylo městečko Veules les Roses. Zde jsme podnikli túru od pramene až k ústí místní řeky. Nebo spíš říčky. Je totiž dlouhá celý jeden kilometr! Městečko bylo kouzelné, doškové střechy a vodní mlýny nás okouzly. Poté jsme pokračovali podél pobřeží až do Fécamp. Tam jsme navštívili Benediktýnský

palác, ochutnali místní likér a pak už se šli ubytovat. Náš camp se nacházel na útesu přímo nad mořem a byl tam krásný výhled. Bydleli jsme každý na jiné straně kempu, ale cestu k sobě jsme vždycky našli.

Další ráno jsme se vydali na dlouhou cestu do Bayeux. Zde jsme navštívili slavnou Tapisérii, což je vlastně takový velký vyšívaný komiks vyprávějící příběh Viléma Dobyvatele. Počasí bylo depresivní stejně jako místo, kam jsme se posléze vydali – hřbitov v Colleville, vylodovací pláž Omaha a město Arromanches, kde

z moře vystupují betonové kesony, které kdysi vytvořily Morušový přístav. Po krátké návštěvě malého městečka, které patří k nejkrásnějším vesnicím Francie, jsme se vydali do pirátského přístavu Honfleur.

Pak už nastal poslední den v Normandii. Nejprve jsme navštívili dřevěný kostelík v tisíciletém dubu a pak už jsme se přívozem vydali k Jumiéges. Bývalé obrovské opatství, ze kterého po revoluci zbyly jen trosky, nás ohromilo. Poté už jsme se vydali do přímořského města Etretat. Zde jsme vylezli na krásné útesy, vyfotili se s „píjícím“ slonem, dali si

výborné palačinky a jeli zpět do kempu, tentokrát naposledy.

V osm ráno jsme se „nalodili“ a autobus se rozjel směr Paříž. V Paříži jsme prošli nejznámější místa jako Trocadéro, Eiffelovu věž, Vítězný oblouk či katedrálu Notre Dame. A pak už jsme od obrovitého Panthéonu odjeli zpátky domů. Uteklo to jako voda, ale i ten krátký týden stačil, abychom zažili spoustu věcí, na které budeme dlouho vzpomínat!

Veletřh IFA

V zářij se uskutečnil jeden z největších veletrhů spotřební elektroniky IFA. Že nevíte, o co jde? Veletřh IFA (Internationale Funkausstellung Berlin) se již každoročně koná v nedalekém Berlíně. Spolu s americkým veletrhem CES, konajícím se na začátku roku v Las Vegas, patří mezi největší veletrhy počítačů, mobilních telefonů, tabletů a audio-video přístrojů. Kořeny veletrhu IFA spadají do meziválečného období, ovšem dříve zde byla představována především audiovizuální technika. Nyní již tomu tak není, a tak se sem výrobci z celého světa sjíždějí, aby představili své novinky, počítaje s tím, že se do Vánoc dostanou na trh. Hlavním tématem letošního ročníku byly především Windows 8, hybrid na pomezí tabletu a notebooku a vysoké rozlišení.

Fotit a ihned zálohovat do cloudu, sdílet na sociálních sítích nebo poslat příteli na e-mail? Samsung Galaxy Camera pohání Android 4.1, disponuje 16MPx CMOS čipem, 21x zoomem, 4,8" displejem, WiFi, 3G a čtyřjádrovým Exynosem. Otázkou bude výdrž 1650mAh baterie. Zřejmě nejvíce jej ocení novináři.

Samsung představil Galaxy SIII s Windows Phone 8. Samozřejmě jde o speciální model, ovšem od současné vlajkové lodi Samsungu byste jej nepoznali. Model Ativ S nabízí 4,8" Super AMOLED displej, dvoujádrový procesor a 1GB paměti RAM.

Nová generace Galaxy Note přináší 5,5palcový HD displej, užší tělo, větší baterii a design á la Galaxy SIII. S sebou si nese i stylus S Pen a pro něj i určené aplikace. Vše pohání Android 4.1. Jelly Bean.

Máte-li zájem o dotykový notebook a nevyhovuje vám odjímatelný displej, máte možnost vyzkoušet originální model od Dellu s názvem XPS Duo 12. Název již napovídá, že jde o 12" notebook s otočným Full HD displejem. Uvnitř budou plnohodnotné Windows 8 a procesory Intel Core i3, i5 nebo i7.

Mezi nejvýkonnější modely představené čínskou firmou Huawei patří model Ascend D1 Quad XL. Telefon nabízí 4,5" obrazovku s extra jemným rozlišením (330 ppi). Pohánět jej bude čtyřjádrový procesor K3V2 s taktem 1,2 GHz. K dispozici nadále bude 1 GB RAM a 8 MPx fotoaparát. To vše bude pohánět 2 600 mAh baterie a bude to stát přibližně 12 500 Kč.

Dotykový Aspire S7 byl již představen na letošním Computexu, ovšem jen jako předprodukční vzorek. Nabídne Full HD displej s Gorilla Glass, výkonné procesory Core i5 a i7 (Ivy Bridge) a výběr různých SSD disků. Za tuto hořčikovou unibody šasi s výbornými komponenty zaplatíte cca 35 tisíc.

Velmi zvláštní koncept představila Toshiba. Po zasunutí displeje nad klávesnici dostanete 2 cm 1,45 kg tablet s 12,5palcovým IPS displejem, který disponuje bohužel je HD Ready (1366 x 768 px) rozlišením. Po vysunutí získáte kvalitní podsvícenou klávesnici a touchpad. Zkrátka plnohodnotný notebook s Core i5, USB 3.0, HDMI a WiFi 802.11/n podporující bezdrátový přenos obrazu Intel WiDi.

Western Digital představil 2 TB externí disk, pyšníci se rychlým USB 3.0 a kompaktními rozměry. Další velkou výhodou je podpora napájení pouze z USB, tj. nepotřebujete elektrickou zásuvku, jako je disků s touto kapacitou zvykem. Western Digital dále nabízí i menší modely s kapacitou 1 TB, 750 GB a další. Cena za 2TB verzi disku začíná na 4 500,- Kč včetně daně.

Na IFA byl mnoho All-in-one počítačů, ale asi nejvíce zaujal ten od Dellu. Ani ne tak vzhledem, jako parametry. Má 27" displej s úchvatným rozlišením QuadHD (2560 x 1440 px), je dotykový a můžete ho otočit do vodorovné polohy. Uvnitř tepe Intel Core i5, popř. i7, 16 GB operační paměti, disk s kapacitou 2TB a grafika od Nvidie GeForce GT640M.

Řada Ativ nabídla modely PC a PC PRO. Modely na pomezí tabletu a notebooku mají stejný design, ovšem verze PC bude obsahovat Windows RT, Intel Atom a horší rozlišení displeje. Verze PC PRO nabídne plnohodnotné Windows 8, Intel Core i5 a Full HD displej. Vzhledem k použitému procesoru nepočítejte s pasivním chlazením.

Japonská firma Panasonic představila hned několik unikátů. Největší lákadlo na stánku Panasonicu byla 145" (368 cm) plazmová obrazovka s rozlišením 8K (7680 x 4320 px). Toto rozlišení bude brzy schváleno jako vysílací standart, a proto japonská společnost NHK plánuje do roka 2020 začít vysílat v tomto rozlišení (cca 33 MPx). Doprovázet ho má 22.2 kanálový zvuk. Dále Panasonic představil 20" obrazovku s rozlišením 4K (3840 x 2160 px), ovšem spíše jako koncept. Svou první 3D bezbrýlovou plazmu představil Panasonic hned ve 103" a 4K rozlišením.

Resident Evil: Odveta

Akční horor, Německo/Kanada (2012)

Do série akčních hororů podle počítačových her Resident Evil nám letos přibyl další kousek s pořadovým číslem pět.

Dopředu musím říci, že jsem od nového dílu nečekal nic převratného ani inovativního. Co jsem očekával, byla porce akčních scén, kupa hladových zombíků a dostatek krve. Tato očekávání byla splněna, mám z toho ovšem smíšené pocity.

Děj filmu se odehrává opět okolo Alice, která se po poněkud zmatené úvodní scéně probouzí v podmořském testovacím centru Umbrella Corporation na Sibiři, které řídí naše stará známá Červená královna, počítač, který usoudil, že nejlepším způsobem jak trávit volný čas, je vyhlazení lidstva. Po probuzení a nějakém tom mučení se zhroutí systém, Alice dostane oblečení a může utéct. Připojí se k ní Ada Wong a společně se vydají v ústřety záchrannému týmu, který poslal bývalý šéf Umbrelly Wesker, který z nějakého důvodu potřebuje Alice, místo aby si zatancoval na jejím hrobě.

Od této chvíle film více než kdy jindy připomíná

počítačovou hru. Hlavní postavy jsou stále v pohybu, likvidují zombíky či naklonované vojáky Umbrelly. Děj sice rozdělený na dvě části, ale přesto je uboze strohý. Vyjma závěrečné scény neuvidíme, že by postavám dělalo výraznější problémy vyřešit nastalou situaci. Často pokulhává logika příběhu, velmi špatně jsou vykreslené vztahy mezi postavami, vyjma Alice a Becky, holčičky, která si myslí, že je Alicina dcera a Alice k ní příliš překvapivě rychle.

Technicky je film zpracován velmi dobře, zaujaly třeba grafické průlety celým areálem, exploze či podivné zombie-bestie s hlavou vypadající jako mozek, která zaútočí na záchranný tým. Na škodu ovšem je nadměrné používání zpomalených záběrů, které se neúspěšně snaží dodat filmu jakousi epičnost.

Největší bolestí filmu je ale velmi chabý scénář. Zmiňovaný strohý děj srázejí více než

chabé hlášky, máte pocit, že devadesát procent dialogů jste slyšeli už v jiném béčkovém filmu. Vedle toho se zde vyskytuje řada logických nesmyslů, např. střílející zombie-vojáci. Jak to, že umějí střílet, když jindy nejsou schopni ani přelézt plot? Nedostatek nápadů si autoři zřejmě kompenzují zkrácením stopáže filmu na nějakých osmdesát minut, za což budme jen vděční, protože jinak by film začal mimo jiné ztrácet i spád.

Na druhou stranu film určitě potěší všechny fanoušky, protože se tam opravdu vyskytují kupy mrtvých zombíků, spousta krve a další nechuťárny, na které jsme zvyklí, podpořené opravdu dobrou hudbou. Ovšem Paul Anderson si s tím mohl dát o dost více práce.

...s herci Divadla F. X. Šaldy

Dne 14.2.2012 jsme se po zhlédnutí představení „Zkrocení zlé ženy,“ které zinscenovalo liberecké divadlo, měly možnost setkat se dvěma účinkujícími herci: Tomášem Dianiškou a Tomášem Váhalou. Strávily jsme s nimi asi hodinu, během které nám něco prozradili o sobě i o celé scéně Divadla F. X. Šaldy.

Jak jste se dostali k herectví?

T. Váhala: „Přes učitelku ze základky, která mě nutila říkat básně, protože jsem nebyl dobrý na češtinu a ona říkala, že básničky mi budou spravovat průměr. Pak už dramatařák, zkoušky na konzervatoř a takhle to plynulo.“

A kam jsi chodil na ZŠ?

T. Váhala: „Do Valašského Meziříčí, Morava, úplně jinde... Tady jsem teprve rok.“

Jak se Vám líbí v Liberci?

T. Váhala (ke druhému Tomášovi): „No tak, buď upřímněj!“

T. Dianiška: „No tak, už jsem si zvyknul, mám tu kamarády, to mě drží nad vodou, ale jinak mi je tady hrozná kosa. Já som zo Slovenska napríklad.“

Jaké jsou vztahy v libereckém divadle?

Oba: „Dobrý...“

T. Dianiška: „Myslím si, že tady není nějaká nevraživost. Říká se, že na sebe herci žárlí nebo si závidí role, ale já to nějak nepociťuju.“

T. Váhala: „Jak můžu srovnávat s Ostravou, tak tady ten

kolektiv drží při sobě.“

T. Dianiška: „A jako tam to fungovalo jak?“

T. Váhala: „Já jsem se tam dostal do operety a tam měl každý svou šatnu, svoje místo, svůj prostor.“

Zpíváte někdy v např. v operetě?

T. Váhala: „No, zpívám. Já hraji vlastně jen činoherní role, ale v rámci školy jste donuceni zpívat a dostanete se k tomu - ale já osobně to nemám rád a nejde mi to. Ale Tomáš má třeba kapelu.“

T. Dianiška: „My máme hiphopovou kapelu. Jmenuje se Pipinky Pičo. A jsme hrozně slavný (směje se).“

Tvoří se v divadle páry?

T. Váhala: „Docela jo, protože člověk se s druhým hodně seznámí při zkoušení. Já jsem třeba chodil se spolužačkou z ročníku.“

T. Dianiška (ke druhému

Tomášovi): „Tady v libereckém divadle jsou tak tři páry, ne? Já ty holky tak úplně neznám, protože už byly těhotný, když já jsem sem nastoupil, ale vím, že jsou tady a že jsou to manželky. Ono se tu totiž pohybuješ celý den, od rána do večera. Večer končíme a pak jdeme do hospody.“

T. Váhala: „A zas s těma samýma lidma.“

T. Dianiška: „A zejtra ráno zase začínáme zkoušet něco jinýho.“

A zabírá práce v divadle hodně času?

T. Váhala: „Většinu.“

T. Dianiška: „Já jsem rád za každý volný den. A někdy se mi stane, že jdu zase do divadla, ale do nějakýho jinýho – podívat se. Už mi z toho někdy hrabe, no.“

Jaká je Vaše vysněná role (nebo nejoblíbenější)?

T. Váhala: „To jsem nikdy nechápal tyhle dotazy. Nevím,

Tomáš Váhala, představení Láska, vole

Tomáš Dianiška, představení Její pastorkyňa

nemám vysněnou roli. To stejně nějak chodí a já s tím nic neudělám.“

T. Dianiška (ke druhému Tomášovi): „A co rád hraješ? Třeba tady v divadle.“

T. Váhala: „Posedlost, Posedlost baletem.“

K T. Dianiškovi: Jak ses dostal ke hře „Googling an f u c k i n g“?

T. Dianiška: „My jsme na DAMU, na škole, měli dobrou kolektiv a dělali jsme takový mladý hry. Tam je divadlo DISK, ve kterém jsme hráli současný věci a chodili tam lidi stejně starý jako já. A pak jsem se najednou dostal sem a tady nebyl ještě Tom a nikdo a byl jsem tu nejmladší. Byl jsem úplně v šoku z toho, co tady dělám. Všichni kolegové byli starší. A hrály se hry pro starší lidi. Jednou jsem se byl podívat do divadla a přede mnou byly takové babičky, asi jsem vycítil úplně divný představení, a tak jsem si říkal, že tihle lidi vůbec nevěděli, že divadlo může být i srandovní a současný. A jenom tak náhodou jsem si začal psát hru

pro mladý. My jsme to neplánovali zinscenovat, ale náhodou byla nějaká akce v městských lázních a oni tam chtěli divadlo, tak jsem to zkusili zahrát a mělo to veliký úspěch, dali jsme to do Malého divadla a hraje se to doteď.“

T. Váhala (tleská): „Dobrý!“

A psal jsi i dál?

T. Dianiška: „Jo, třeba Pipinky z plakátu, tam hraje taky Tomáš. Ta je o kapelách jako Lunetic a spol. A pak taky máme jednu undergroundovou hru. Jmenuje se to Mickey Mouse je mrtvý.“

T. Váhala: „Přijďte se podívat do Malého divadla. Malé divadlo žije.“

Hraje se Vám lépe v Malém divadle?

T. Dianiška: „Nevím no, tam i tam.“

T. Váhala: „Mně teda osobně na tom malým, protože věc, které neruzumím a nezvládám ji, je taková ta technika. To ovládá jen málo lidí, že ví, kde si mohou dovolit mluvit nahlas a kde musí šeptat. Já to neumím a mě to nebaví takhle brát. Je to

více o vycílení toho, co je vidět, co není vidět, jak si stoupnout, než o pocitech - a to mě nebaví.“

T. Dianiška: „Ale ono i to Malý divadlo je docela velký.“

Divadlo, pro sedmdesát lidí, ve kterém sedí diváci nablízko, to by mě bavilo nejvíce.“

T. Váhala: „Pak ten projev je úplně jiný. Člověk může být přirozený a je to vlastně „na p o k e c.““

A jaké jsou konkurzy na role? Nebo je dostanete rovnou?

T. Váhala: „Tohle je práce dramaturga, který už si typově vybírá, kdo mu to bude hrát. A ty, jakožto herec dostaneš text a je ti řečeno, jakou roli budeš hrát.“

T. Dianiška: „Občas se zavolá režisérovi a ten si to podle nás, osmnácti herců, obsadí. Nebo občas jsou tu hostující herci, ale to se musí platit a divadlo nemá prachy.“

Dá se pouze divadlem uživit?

T. Váhala: „Těžce, ve skromných podmínkách. Jinak se přivydělává kde se může. Jenom čistě z platu člověk zaplatí nájem, nají se a čeká na další výplatu.“

Kolik představení do měsíce máte?

T. Dianiška: „To je hodně individuální, ale já jsem jeden čas vedl žebříček a měl jsem 21 představení do měsíce, ale teď je toho méně, dejme tomu deset.“

Jak to máte s pomatováním textu?

T. Váhala: „To je jedna z věcí, se kterou problém zatím

nemám, a je taková přirozená, když koukám na představení Posedlost baletem, tak obdivuji tanečníky, co oni si pamatují, na to bych v životě neměl.“

Stalo se vám, že v průběhu představení, vám vypadl text a měli jste tzv. „okno“?

T. Váhala: „Jo, ale to často divák nepozná. Člověk něco dělá nebo mlčí a vypadá to jako dramatická pauza.“

T. Dianiška: „Nebo kolega ví, že ten druhý má něco říkat a tak mu napoví nebo řekne něco jiného. Ale někdy to je poznat a to je potom pěkný trapas.“

Konkrétně vaše historky?

T. Dianiška: „To se mi vždycky zatmí před očima. Jednou to poznat asi bylo, vystoupil jsem na jeviště a věděl, že mám začít já, ale nevěděl jsem čím, kouknul jsem se po levici, nic,

po pravici taky nic. Tak jsem to vyřešil tak, že jsem zase zašel, zeptal jsem se nápovědy a zase jsem vyšel.“

Chtěli byste zůstat už v Liberci, nebo vás táhne Praha či jiná města?

T. Váhala: „My jsme ještě mladí, tak já doufám, že v Liberci nezůstanu napořád. Ale je to těžký, s tím se váže stěhování, noví přátelé, prostě taková životní otázka. Ale co bych si chtěl ještě u divadla zkusit, to je právě to komorní. Dostat se někam kde jen vyloženě nehrát, ale nějak tam být. Nemám to spojené ani s městem, ani s prostorem, ani s lidmi.“

T. Dianiška: „Nevím jestli třeba do Prahy, ale vyzkoušel bych jiný divadla, čistě ze zvědavosti. Vím, že třeba v Hradci je dobrý divadlo,

v Brně, nebo bych jel i do Ostravy.“

Jak dlouho jste už v Liberci?

T. Dianiška: „Já tři roky.“

T. Váhala: „Rok a něco, jsem ještě zajíček.“

K T. Váhalovi: „Liberec nebo Ostrava?”

T. Váhala: „Upřímně? Ostrava...“

I ostravské divadlo?

T. Váhala: „I divadlo. Takhle to zní, že hanobím Liberec, ale je to tím, že tam je v divadlech opravdu konkurence, takže oni se mezi sebou snaží být víc vidět a konkurují mezi sebou. To je hned zajímavější i pro diváka, že si vybere, kam dneska večer půjde. Věc, která mi víc sedí na Ostravě, je i ten region a ty lidi. Taky je něčím cítit ta zima. Tady se každý

Tomáš Váhala, v pozadí Tomáš Dianiška, představení Mickey Mouse je mrtvý

musím nejdřív postarat o sebe a pak dejme tomu navážou kontakt a pozdraví druhého člověka. Ostrava je víc taková „Pojď s náma, pojď k nám.“

Ale zase máme lepší ovzduší, nemyslíte? :)

T. Váhala: „To určitě, určitě.“

K T. Dianiškovi: Je rozdíl mezi slovenským a českým divadlem?

T. Dianiška: „Já jsem na Slovensku nikdy nehrál. Já jsem z Banskej Bystrice a dával jsem si přihlášky všude možně, jako do Bratislavy, do Košic, do Brna, do Prahy a do té doby jsem divadlo vůbec nedělal. Potom byly přijímačky první v Praze, tak to byla náhoda.“

Chtěl bys na Slovensku někdy hrát?

T. Dianiška: „Já jsem tam byl někdy před Vánocema a všetci kamaráti sa mi smiali, že mám hrozne český prízvuk. Ale už sa bojím, že by som tam hrať nedokázal, že by to všetci spoznali.“

Jak je pro tebe těžká čeština?

T. Dianiška: „Je dost těžká. Ono se zdá, že je to příbuznej jazyk, ale právě tím je to těžký. Dejme tomu, že učitel a herec by měl ten jazyk ovládat dokonale, a to bylo těžký, protože jsem se styděl mluvit. Já jsem o tom

psal diplomovou práci, to je prostě téma na 70 stran. Třeba d je úplně debilní písmenko, protože český d se dává víc na patro a slovenský je takový měkčí. To jsem se učil s učitelkou jevištní řeči, celý 4 roky, tak snad to trochu umím.“

Láká vás filmové herectví?

T. Váhala: „Už jsme si to oba zkusili, dokonce i v seriálu (pozn. T. Váhala se objevil v seriálu ČT 4 teens), ale mě to až tak nebaví. Je to věc, která je hodně o penězích.“

T. Dianiška: „Je to i jinej rytmus práce, tam herec pořád jen čeká, hlavně díky technice.“

Jak moc ovlivňuje vaše hraní v divadle režisér?

T. Váhala: „Já zjišťuji, že hodně. Je to celé na něm, protože my se nevidíme. Je to postava, která určí, jak to bude vypadat, jak to budem hrát a jak to budou vnímat diváci.“

Co když s režisérem nesouhlasíte a nelíbí se vám to?

T. Dianiška: „S tím moc nic neuděláš, snažíš se zachránit tu svojí postavu, abys nevypadal ty jako blbec. Ale vím, že už jsem hrál tady v Liberci asi ve dvou sra***ch. V jednom jsem hrál ženskou a to byla superblbost.“

Je věc, kterou byste na podium neudělali, prostě řekli, že to hrát nebudete?

T. Váhala: „Já mám pocit, že to herec říct ani nemůže. Jsme prostě děvky pro všechno.“

T. Dianiška: „Já už jsem byl na podiu nahej víckrát. Vlastně i dneska, ale to bylo ještě v pohodě. Už jsme dělali i horší věci.“

Poznáte na divácích, že se jim představení nelíbilo a setkali jste se s tím někdy?

T. Váhala: „Docela jo, ale hraje se na slušnost. Ty to poznáš už z potlesku, že ty lidi tam 3 hodiny trpěli a pak ti teda zatleskaj, ale tady se hraje na slušnost a nikdo nebude křičet: „búúú“, zatleskaj, odejdou a budou tě pomlouvat někde jinde.“

Děkujeme za rozhovor!

Jitka Svobodová, Klára Eliášová